

Vítejte v Břeclavi, je středa 25.června roku 2118, takový běžný obyčejný den. Všichni v tomhle městě by se ale radši narodili dříve. Celá Česká republika řeší obrovský problém. Nejen republika, ale celý svět. Ten problém se nazývá ekologie. Deštné pralesy jsou nyní louky s pár chráněnými stromy. Kdyby je někdo pokácel, byl by odsouzen k trestu smrti. Lidí je opravdu mnoho a vody čím dál méně. Labe, Vltava, Odra, Morava, to vše je jen minulost. Místo nich je tam půda, která potřebuje vodu. Všichni se snaží si tuto vážnou situaci nepřipouštět, ale všichni tuší, že civilizace má namále. Abyste to pochopili, ukážu vám svůj běžný den.

„Miláčku, vstávej,“ řekla maminka, klečící u mé postele. „Jo, mami,“ odpovídám napůl ze spánku. „Zlato, prosím, už za chvíli přijedou s vodou a když na nás nezbyde, nebudeme mít co pít. Stejně jako včera a já už musím rychle odejít, jestli budou solární vznášedla přeplněná, přijdu pozdě.“ Ta vzpomínka mě okamžitě dostala na nohy. Den bez vody je úděsný. Vyskočila jsem z postele a vyběhla ven. U křížku už stál „vodař“ a fronta dětí. Rodiče museli všichni do jednoho navštívit do 7:35 velký sál Městského shromáždění, aby prokázali snahu a chuť k řešení problému s vodou a každé zpoždění se tvrdě trestá zastavením přidělu vody. Až se na mě dostala řada, zdvořile jsem vodaři poděkovala za naplnění kanystru s vodou a už jsem se těšila na koupání. Abyste si nemysleli, že jdeme do bazénu.. Každou středu je „koupací“ den, to znamená, že všichni radostně napochodujeme na okraj města, kde je nádrž s vodou – taková větší vana. Vždy po koupání si každý vylosuje číslo pro další mycí středu. Dneska mám štěstí, jsem 36, to ještě voda nebude tak strašně špinavá.

Zrovna když jsem v obýváku třídila přidělený odpad, zašramotil klíč v zámku a maminka s našťvaným brbláním a telefonem u ucha vstoupila do místnosti: „Ne, to nejde. Určitě ne. A co někdo jiný? Ne, my to nebudeme. Ne...haló? Doprčic“, zaklela maminka. „Co je mami?“ zeptala jsem se. „Už nám nechtějí dávat vodu!“ odpověděla maminka. Údivem mi vypadl cíp pytle z ruky a všechn vybraný biodopad se rozsypal v obýváku na zem. „Ale jak teda přežijem, mami?“ „Prý si budeme muset půjčovat od sousedů! No chápeš to?“ „Ne, nechápu, ale pojď mi raději prosím pomoci roztrdit ten odpad. Do čtyř hodin bych to sama nestihla a trpět hladu vážně nechci. Už stačí, že zítra budeme mít žízeň.“ A tak jsme s maminkou třídily, dokud nezazvonil zvonek. Otevřela jsem dveře. „Odpad prosím“, zarecitoval popelář znuděně. „Prosím, počkejte ještě chvíli. Musíme to dát do pytlů“, snažila jsem se uprosit muže v oranžové uniformě. „Neexistuje, že bych čekal. Buď mi ho dáte hned a dostanete peníze, nebo ne a máte smůlu.“ Dohadovala jsem se s popelářem tak dlouho, dokud maminka nevyšla z obýváku s plátěnými pytli. „Tady je ten odpad“, řekla maminka sladce. „Tady jsou peníze“, odsekl popelář. Podívala jsem se do dlaně a udivně řekla: „Cože? To jsou jen dvě koruny?“ „Ano, dnes jsme to na shromáždění probírali“, vysvětlovala mi maminka. „Shodli jsme se, že nebudeme tisknout další peníze, ale vše slevníme. Jo a Katko, běž už prosím pro odpolední vodu“, uzavřela maminka náš rozhovor.

A tak jsem šla. „Dobrej, malá, jméno a příjmení bych tě poprosil!“, řekl vodař. „Sedláková Kateřina“, dopověděla jsem naučeně. „Je mi líto, ale zablokovali vás“.

Vodař ani nestihl doříct větu a já jsem na něj začala křičet: „Co si o sobě všichni myslíte? Kvůli pár minutám zpoždění nás necháte umřít žízni!“ s těmito slovy jsem se vrátila s pláčem na krajíčku domů. Už když jsem otevírala domovní dveře, křičela jsem na maminku: „Mami, oni nám opravdu tu vodu nechtějí dát! Co budeme dělat? Já nechci umřít!“ Maminka mě objala a uklidňujícím hlasem mi říká: „Neboj, nějak to vyřešíme. Třeba obejdeme všechny sousedy, jestli by nám každý trochu vody nedal ze svého a třeba začne pršet...“ Podívala jsem se na maminku a s ironií v hlase jsem řekla: „Tady a pršet? Naposledy pršelo před dvěma lety a dalších pět určitě nebude.“

Najednou jsem pod nohama ucítila brnění, které zesilovalo, „Aááááááááááááááá, co to je?“ „Řekla bych, že zemětřesení,“ vykřikla maminka, zatímco mě stáhla pod stůl. Celý dům se otrásal v základech. Nejen jejich dům, ale celé město. „Pojď ještě blíž ke mně,“ zakřičela maminka. Já jsem byla raději zticha, protože jsem se bála, že kdybych křičela i já, dům by se už jistě zbořil. Všude panoval zmatek. Na ulici jsme slyšely rozhlas a hasičskou sirénu. Po chvíli dunění přestalo. Břeclav vypadala, jako by se tu nic nestalo. „Proč to najednou tak rychle ustalo, mami? Pojď se podívat ven!“ Obě jsme vyšly na ulici a uviděly v dálce něco modrého. „Co to tam je? Slyšíš ten smích? Pojď, jdeme se tam podívat,“ navrhla jsem nedočkavě. Po chvíli chůze jsme došly až na místo, kde už byl dav lidí. Rozoznala jsem, že to něco, co vystřikuje ze země není nic jiného, než čistá voda. „Mami, tam tryská voda!“ zvolala jsem nadšeně a rozběhla jsem se ke gejzíru. Klekla jsem si k vodě a hltavě jsem pila. Dumala jsem, jak se sem ta voda dostala, zemětřesením se asi udělaly hluboké škvíry v zemi a zrovna jedna z nich narazila při svém rozšiřování na obrovskou masu vody. Asi po hodině přijeli hasiči a začali odčerpávat vodu do cisteren.

Alespoň na rok voda vydrží a do té doby lidé snad vymyslí, jak jí šetřit a jinak získávat. Nikdy jsem nebyla veselejší. A tak vidíte, jak obyčejný den se změnil v nejšťastnější den v mém životě.